



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyně JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové a ve věci

žalobce

H. S.

proti

žalovanému

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, Praha 8

Ministerstvo dopravy
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2019, č. j. 1793/2019-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I.
Základ sporu

1. Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 10. 7. 2019, č. j. MHMP 1406766/2019/Šes, jímž prvostupňový správní orgán nevyhověl žádosti žalobce o uznání odporu ze dne 15. 3. 2019 podaného (odeslaného) z mailové adresy X (bez zaručeného elektronického podpisu), následně doplněného dne 18. 3. 2019 prostřednictvím datové schránky pana P. K., ID X, obsahující i plnou moc udělenou žalobcem společnosti Pomáháme a chráníme s. r. o. k zastupování v dané věci, tj. žádost o uznání úkonu učiněného ve prospěch žalobce jinou osobou než zástupcem za úkon učiněný zástupcem.
2. Prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí předně shrnul předcházející skutkový stav věci, když poukázal na to, že dne 7. 3. 2019 byl vůči žalobci vydán příkaz o uložení pokuty čj. MHMP 437464/2019/Hoc; dne 15. 3. 2019 byl prvostupňovému správnímu orgánu jménem žalobce zaslán odpor proti příkazu, a to z mailové adresy X (bez zaručeného elektronického podpisu); dne 20. 3. 2019 v 7:47:28 hod byl odpor potvrzen z datové schránky pana P. K., jeho součástí byla i plná moc udělená žalobcem společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o., k zastupování v dané věci; dne 20. 3. 2019 v 7:50:07 hod byla prvostupňovému správnímu orgánu z datové schránky pana P. K. znovu doručena stejná plná moc, dále scan odporu ze dne 15. 3. 2019, rozhodnutí o tom, že jednatelka společnosti Pomáháme a chráníme s. r. o., P. D., byla odvolána z funkce jednatele a nahrazena společností Ochrana řidičů o. s., za níž jedná pan P. K. Prvostupňový správní orgán konstatoval, že plná moc k zastupování byla žalobcem udělena společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o., a nikoli panu P. K. Vysvětlil, že z doručených dokladů nevyplývá, že by pan P. K. jednal za společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o.; naopak z výpisu z obchodního rejstříku ze dne 10. 5. 2019 měl za prokázané, že oprávněnou osobou jednat za společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o., je její jednatelka P. D. K doloženým listinám týkajícím se odvolání jednatelky a převodu obchodního podílu ve společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o., prvostupňový správní orgán zdůraznil, že je obdržel toliko v konvertované podobě; přičemž dle § 24 odst. 5 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, elektronická konverze dokumentu nezaručuje pravdivost, v něm uvedených údajů, nýbrž jen shodu obsahu dokumentu v datové zprávě s dokumentem v listinné podobě. Prvostupňový správní orgán proto informoval žalobce o nabytí právní moci příkazu o uložení pokuty dne 16. 3. 2019. Na což reagoval žalobce dne 18. 6. 2019 žádostí o uznání úkonu. Prvostupňový správní orgán však této žádosti nevyhověl, jelikož byl přesvědčen, že se v daném případě jednalo o zneužití institutu uznání úkonu, neboť jej nelze používat jako zbraň vůči správnímu orgánu, u kterého byla procesní taktika zmocněnce, spočívající *de facto* ve zneužívání práva, neúspěšná. Konkrétně prvostupňový správní orgán poukázal na výběr zmocněnce ze strany žalobce navázaného na Motoristickou vzájemnou pojišťovnu, která na webových stránkách (www.nechcipokutu.cz) inzeruje, že účastníkům řízení o přestupku zajistí beztretnost za jejich jednání; jedná se přitom o profesionální tým odborníků i z řad právníků vystupujících opakovaně ve správních řízeních. Tyto osoby se vědomě dopouštějí procesních jednání obstrukčního charakteru, pokud tedy žalobce využil jejich služeb, musel si být vědom této procesní strategie. Prvostupňový správní orgán nepochyboval o vůli žalobce zmocnit k zastupování v daném řízení společnost Pomáháme

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

a chráníme, s. r. o., a nikoli pana P. K., jenž se domáhá uznání svého jednání za společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o. Oprávněnost pana P. K. jednat za společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o., nevyplývá ani z veřejného obchodního rejstříku; tudíž jím provedené úkony nebyly považovány za úkony společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o. Navíc prvostupňový správní orgán v řízení posílal veškeré písemnosti na vědomí i žalobci, tím byl zpraven o procesní situaci v řízení a mohl se správním orgánem komunikovat sám, což se nestalo.

3. Žalobce se proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu bránil odvoláním, jež bylo žalovaným zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný v rozhodnutí setrval na posouzení věci prvostupňovým správním orgánem; upozornil, že prvostupňový správní orgán pana P. K. usnesením ze dne 22. 5. 2019, č. j. MHMP 929169/2019/Zou, vyzval k předložení listiny opravňující jej k jednání za společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o.; taktéž Pražská správa sociálního zabezpečení na dotaz nepotvrdila, že by pan P. K. byl evidován, jako zaměstnanec společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o. Spisová dokumentace tak obsahovala jedinou plnou moc, jíž žalobce udělil oprávnění jednat jeho jménem v dané věci společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o. Avšak odpor proti příkazu podal pan P. K.; tudíž odpor byl podán osobou neoprávněnou. Žalovaný se poté vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám; konkrétně s odkazem na jazykové znění zákonného ustanovení § 34 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „s. ř.“) odmítl názor žalobce, že měl na vyhovění žádosti právní nárok. Taktéž nesouhlasil s názorem žalobce, že prvostupňový správní orgán měl posuzovat, zdali by vznikla jinému účastníkovi újma uznáním úkonu. Nepřisvědčil ani námitce, že odpor byl podán standardním způsobem, naopak konstatoval, že se jednalo o zcela nestandardní postup nemající oporu v s. ř. a ani v judikatuře správních soudů. Pokud žalobce tvrdil, že obdobná podání byla správními orgány dříve akceptována, žalovaný jednak upozornil, že své tvrzení neprokázal a taktéž upozornil, že se příslušná judikatura neustále vyvíjí. Zdůraznil, že současná judikatura jasně hovoří tak, že nelze přiznat právní ochranu obstrukčnímu jednání účastníků řízení. Odmítl i výtku žalobce, že nebyl zpraven o skutečnosti, že prvostupňový správní orgán nebude považovat odpor za podaný neoprávněnou osobou, jelikož žalobce byl o tomto informován podáním ze dne 14. 5. 2019, č. j. MHMP 851269/2019/Hoc. Zdůraznil, že jednání zmocněnce žalobce má za cíl zrušení rozhodnutí z důvodu promlčení, tudíž mu nelze přiznat právní ochranu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítal, že jeho žádost byla žalovaným zamítnuta „z nepravdivých důvodů, žalovaný provedl nesprávnou právní úvahu a svůj závěr opřel o skutečnosti, které mohly zavdávat důvod pro nevyhovění žádosti“.
5. Poté se žalobce podrobněji vyjádřil k argumentaci správních orgánů v napadených rozhodnutích. Konkrétně nesouhlasil s právním posouzením věci správními orgány a namítal, že nelze nevyhovět žádosti o uznání úkonu jen proto, že právní předpis nestanoví výslovnou povinnost žádosti vyhovět; správní orgán musí provést řádnou správní úvahu a odůvodnit svůj závěr.
6. Správními orgány taktéž vytknul, že v minulosti akceptovaly způsob, jakým byl odpor podáván v dané věci; jejich rozhodnutí proto označil za překvapivé. Byl přesvědčen, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pokud správní orgán dospěl k názoru, že odpor nebyl podán zmocněncem žalobce, což žalobce nemohl předvídat, pak měla být procesní situace řešena právě prostřednictvím institutu uznání úkonu.

7. Zopakoval, že prvostupňový správní orgán v dříve učiněných podáních identickým způsobem nic nestandardního nespatořoval a akceptoval je. Upozornil, že v dané věci se navíc nejednalo o nestandardní situaci, jelikož za právnickou osobu činil podání nový jednatel, který jen nebyl zapsán v obchodním rejstříku; přičemž správní řád se zastoupením účastníka právnickou osobou výslovně počítá. V této souvislosti odkázal na správní řízení vedená pod sp. zn. S-MHMP 1717914/2018/Dvo, sp. zn. S-MHMP 1409067/2018/Ant, sp. zn. S-MHMP 655444/2018/Dol, sp. zn. S-MHMP 201030/2018/Dvo, sp. zn. S-MHMP 973296/2018/Bac, v nichž prvostupňový správní orgán akceptoval obdobná podání. Poukázal na přípis žalovaného ze dne 8. 4. 2019, č. j. 463/2019 – 160 – SPR/3, jímž byla ustálená praxe přerušena. Dovodil proto, že měl právo legitimního očekávání, že jím učiněné podání uvedeným způsobem bude správními orgány akceptováno.
8. Žalobce odmítl, že by na základě přípisu žalovaného ze dne 14. 5. 2019, měl možnost zpětně upravit svůj postup. Na přípis mohl žalobce reagovat jen podáním žádosti o uznání úkonu. Nesouhlasil rovněž s názorem správních orgánů, že by se podáním odporu dopustil procesních obstrukcí či strategií, když postupoval stejně jako v předchozích řízeních a správní orgány jeho postup akceptovaly.
9. Správními orgány vytkl, že závěr o nevyhovění žádosti řádně neodůvodnily, tudíž v něm spatřoval projev libovůle.
10. Závěrem žaloby vyjádřil žalobce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Žalobce výslovně uvedl, že se nejedná o žalobní námitku, nýbrž pouze o upozornění pro Nejvyšší správní soud.
11. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 31. 1. 2020 odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu.
13. Žalovaný navrhl soudu aby, nedůvodnou žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

14. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce s tímto postupem souhlasil a žalovaný se v zákonem stanovené lhůtě k výzvě soudu nevyjádřil.
15. Soud neopomněl, že žalobce v žalobě navrhl provést důkaz správními spisy vedenými pod sp. zn. S-MHMP 1717914/2018/Dvo, sp. zn. S-MHMP 1409067/2018/Ant, sp. zn. S-MHMP 655444/2018/Dol, sp. zn. S-MHMP 201030/2018/Dvo, sp. zn. S-MHMP 973296/2018/Bac, které nejsou součástí spisového materiálu správních orgánů; a jimiž žalobce měl v úmyslu prokázat, že prvostupňový správní orgán porušil zásadu legitimního

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

očekávání, když akceptoval obdobná podání učiněná účastníky v odkazovaných spisech a až v dané věci tak překvapivě neučinil. Soud postupoval dle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 – 48, dle kterého soud pro případ, kdy účastníci souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení ústního jednání, nemá automaticky, i když účastníci navrhnou provedení důkazů v podáních, dovozovat jejich vůli ke konání ústního jednání, ale pokud soud nehodlá vyhovět návrhům účastníka na provedení důkazů pak: „... v rozhodnutí meritorním je povinen vysvětlit a odůvodnit, proč důkazním návrhům nevyhověl“. V nyní posuzovaném případě již žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí upozornil na vyvíjecí se judikaturu, která z logiky věci reaguje na obstrukční jednání účastníků a jejich zástupců až dodatečně po získání potřebných poznatků v tomto směru, tak jak tomu bylo i v dané věci. Soud připomíná, že v dané věci nebyl mezi účastníky sporný skutkový stav věci; žalobce nesouhlasil toliko s právním posouzením podání odporu žalobcem, resp. jeho zástupcem, správními orgány jako obstrukční jednání. Jak již Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39, č. 3836/2019 Sb. NSS, uvedl v bodě [29] závěr o tom, že určitá jednání účastníka řízení či jeho zástupce vykazují obstrukci pak: „... takový závěr je možno učinit zpravidla až s jistou zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních (a soudněsprávních) řízeních vystupovala“ (rozsudek ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 As 106/2016-31, bod 8; srov. obecně ke zneužití procesních práv v trestním řízení náleze ze dne 25. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, č. 293/1996 Sb.).“ Tedy i Nejvyšší správní soud při hodnocení obstrukčních jednání předpokládá, že přijetí závěru o tom, že nějaké procesní jednání je *de facto* obstrukčním, předchází *jistá zkušenost* správních orgánů s takovou procesní taktikou účastníků, která, byť by se mohla na první pohled jevit jako pouhé pochybení či nešťastná souhra okolností, se teprve po určité době ukáže s ohledem na konkrétní a opakované zkušenosti jako jednání vykazující znaky zneužití práva. Soud tak v dané věci pro nadbytečnost nepřistoupil k provedení žalobcem navržených důkazů správními spisy, jimiž prokazoval námitku odlišné předešlé správní praxe správních orgánů, jelikož jak vysvětleno výše, soudy předchozí odchylnou praxi v rámci rozhodování o obstrukčním jednání účastníků řízení či jejich zástupců předvídají, tuto situaci nepovažují za překvapivou či v rozporu se zásadou legitimního očekávání, a proto ji není zapotřebí dokazovat.

16. Soud považuje za potřebné dodat, že zásadu ochrany legitimního očekávání nelze ztotožňovat s požadavkem na neměnnost rozhodovací praxe (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2021, č. j. 1 As 374/2020-42).
17. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 s. ř. s.].
18. Žaloba není důvodná.
19. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
20. Podle § 34 odst. 4 s. ř. „[s]právní orgán může uznat úkony učiněné ve prospěch účastníka jinou osobou než zástupcem za úkony učiněné zástupcem, jestliže o to účastník požádá a nemůže-li vzniknout újma jinému účastníkovi. O uznání úkonů rozhoduje správní orgán usnesením; nevyhoví-li podateli, oznamuje usnesení pouze jemu.“

21. Soud předně uvádí, že Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 20. 4. 2017, č. j. 4 As 23/2017 – 32, konstatoval, že usnesení podle § 34 odst. 4 s. ř., jímž nebylo vyhověno odvolání účastníka proti rozhodnutí o nevyhovění žádosti o uznání úkonu, jsou soudně projednatelná, neboť je „*lze podřadit pod rozhodnutí, která lze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., kdy následné rozhodnutí o odvolání podléhá soudnímu přezkumu v řízení o žalobě (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 9. 2016, č. j. 3 As 248/2015 - 22) a nevztahuje se na něj tzv. kompetenční výluka dle § 70 s. ř. s. Ve věci nebude vydáno meritorní rozhodnutí, proti kterému by stěžovatel mohl podat správní žalobu a v ní namítat nezákonnost tohoto usnesení. Vůči stěžovateli se tedy jedná o konečné rozhodnutí, které má dopad do jeho práv.*“
22. Soud dále upozorňuje, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 4. 11. 2020, č. j. 10 A 25/2020 – 35, rozhodoval o žalobě podané týměž žalobcem na určení nečinnosti žalovaného ve stejném správním řízení, neboť k odporu žalobce (podaného panem P. K., jenž nebyl zmocněn žalobcem k zastupování) nebylo vydáno meritorní rozhodnutí ve věci. Městský soud v Praze žalobu zamítl, když dospěl k názoru, že odpor nebyl řádně podán osobou k tomu zmocněnou, tudíž příkaz o uložení pokuty ze dne 7. 3. 2019, čj. MHMP 437464/2019/Hoc, nabyt právní moci dne 16. 3. 2019 a ve správní řízení se proto nepokračuje a není zapotřebí ani vydávat žádné rozhodnutí o odporu. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 2. 2021, č. j. 9 As 265/2020 – 43, zamítl kasační stížnost žalobce podanou proti výše citovanému rozsudku Městského soudu v Praze.
23. Soud konstatuje, že skutkový stav věci nebyl účastníky sporován a ze správního spisu shodně vyplynulo, že dne 7. 3. 2019 vydal žalovaný žalobci (jako provozovateli vozidla) příkaz o uložení pokuty čj. MHMP 437464/2019/Hoc, za naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. V poučení příkazu uvedl, že proti němu lze podat odpor; příkaz byl žalobci doručen dne 7. 3. 2019 do jeho datové schránky. Proti příkazu byl dne 15. 3. 2019 podán odpor z e-mailové schránky X. V odporu, podaném formou e-mailové zprávy bez zaručeného elektronického podpisu, bylo toliko v předmětu emailové zprávy uvedeno: „*Podávám odpor. H. S., XYZ.*“. Následně bylo dne 20. 3. 2019 z datové schránky pana P. K. pod označením „*K. - potvrz odporu s.*“ doručeno stejné podání (print screen obrazovky) spolu s plnou mocí udělenou žalobcem společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o., rozhodnutím právnické osoby Ochrana řidičů o.s., jako jediného společníka obchodní společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. ze dne 23. 11. 2018 o odvolání paní P. D. z funkce jednatelky, o jmenování právnické osoby Ochrana řidičů o.s. novým jednatelem a o zmocnění pana P. K. zastupovat právnickou osobu Ochrana řidičů o.s., při výkonu funkce jednatele, a též smlouva o převodu obchodního podílu mezi paní P. D. a právnickou osobou Ochrana řidičů o.s. ze dne 23. 11. 2018. Dne 14. 5. 2019 vydal žalovaný oznámení čj. MHMP 851269/2019/Hoc, o nabytí právní moci příkazu o uložení pokuty ze dne 7. 3. 2019, jež bylo doručeno přímo žalobci do jeho datové schránky téhož dne. Ve spisu jsou založeny odpověď Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 25. 5. 2019, čj. 42013/454959/19/213/007/Luk/2645 na dožádání žalovaného, dle níž není společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., vedena v evidenci registru zaměstnavatelů, výpis z obchodního rejstříku jmenované společnosti ze dne 10. 5. 2019, v němž je jako jednatelka společnosti zapsána paní P. D., usnesení ze dne 22. 5. 2019, čj. MHMP 929169/2019/Zou, s výzvou žalovaného adresovanou panu P. K. k předložení dokumentu dokazujícího, že je zaměstnancem uvedené společnosti.

24. Městský soud v Praze již ve věci vedené pod sp. zn. 10 A 25/2020 velmi podrobně hodnotil skutečnost podstatnou pro rozhodnutí i v dané věci, a to, zda byl pan P. K. v době podání odporu osobou oprávněnou jednat za společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., neboť právě této společnosti (nikoli panu P. K.) žalobce udělil plnou moc k zastupování v předmětném správním řízení. Městský soud v Praze již ve věci vedené pod sp. zn. 10 A 25/2020 dospěl k názoru, že pan P. K., který podal za žalobce odpor proti příkazu, ve správním řízení neprokázal své oprávnění zastupovat žalobce a ani jednat za společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o. Soud i v nyní projednávané věci dospěl ke stejnému názoru, když listiny doručené panem P. K. do správního spisu, týkající se jeho zmocnění k jednání za společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., neodpovídají zápisu ve veřejném rejstříku, neboť v rozhodné době byla jedinou osobou oprávněnou jednat za společnost paní P. D., což potvrzuje výpis z obchodního rejstříku ohledně společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o., ze dne 10. 5. 2019, založený ve spisovém materiálu, v němž je jako jediný společník a jednatel zapsána právě P. D. (nikoli právnická osoba Ochrana řidičů, o.s., či P. K.). Navíc ve správním řízení nebylo věrohodným způsobem doloženo, že by byl pan P. K. oprávněn jednat za společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o. coby její zaměstnanec. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí správně vyvrátil tuto obranu žalobce, když poukázal na to, že Pražská správa sociálního zabezpečení přípisem ze dne 25. 5. 2019, č. j. 42013/454959/19/213/007/Luk/2645 potvrdila, že společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o. není vedena v evidenci registru zaměstnavatelů; tudíž nezaměstnává žádné zaměstnance. Soud tak hodnotí postup žalovaného, kdy za relevantní považoval údaje zapsané v obchodním rejstříku, za správný a souladný se zákonem (shodně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2019, č. j. 15 A 95/2019 - 33, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 38/2020 - 43). Přičemž ani v této žalobě (proti rozhodnutí správního orgánu) žalobce shora uvedená zjištění týkající se oprávnění (resp. neoprávnění) pana P. K. jednat jménem žalobce ve správním řízení, nezpochybňuje, nýbrž tímto stavem zdůvodňuje oprávněnost podání žádosti o uznání odporu dle § 34 odst. 4 s. ř.
25. Městský soud v Praze ve shora zmíněném rozsudku taktéž pečlivě v bodě 46. vyložil, s odkazem na příslušnou judikaturu, proč považuje jednání pana P. K., spočívající v předložení listin, z nichž dovozuje své oprávnění v řízení zastupovat žalobce (resp. za společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o.) za obstrukční taktiku. Soud se s těmito názory opět ztotožňuje a rovněž tak má za to, že *„postup žalobce, resp. jeho domnělého zástupce v této věci, představuje další obstrukční taktiku, a to s přihlédnutím ke skutečnosti, že tvrzená změna v osobě jednatele společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. měla proběhnout již v listopadu 2018, z obchodního rejstříku přitom vyplývá, že k zápisu změny jednatele došlo až dne 14. 6. 2019, tj. až po doručení oznámení žalovaného ze dne 14. 5. 2019, čj. MHMP 851269/2019/Hoc, o nabytí právní moci Příkazu. Přitom podle § 11 zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěřenských fondů, ve znění pozdějších předpisů, měla být povinnost podat návrh na zápis této skutečnosti do obchodního rejstříku splněna bez zbytečného odkladu, nejpozději do 15 dnů od tvrzené změny. Jednatel společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. byla přitom až o půl roku později zapsána právnická osoba Ochrana řidičů o.s., kterou však při výkonu funkce jednatele společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. zastupuje M. P., nikoliv P. K.“* Tyto závěry Městského soudu v Praze zaujal i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 2. 2021, č. j. 9 As 265/2020 – 43, který v bodě [13] navíc pana P. K. označil za osobu opakovaně se uchylující k obstrukčním praktikám v souvislosti se správním řízením o přestupcích podle zákona o silničním provozu, když uvedl: „*Nejvyšší*

správní soud se dále shoduje s městským soudem i v tom, že žalovaný nebyl povinen ve smyslu citovaného rozsudku rozšířeného senátu č. j. 4 As 113/2018 - 39 vyzývat podatele k odstranění vad jeho podání, neboť P. K., který odpor podal, je osobou opakovaně využívající obstrukční taktiky v souvislosti se správními řízeními o přestupcích podle zákona o provozu na pozemních komunikacích a musel si být vědom povinnosti řádně prokázat své zmocnění jednat za stěžovatele. Tato skutečnost je správním soudům známá z úřední činnosti (srov. např. z poslední doby rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 38/2020 - 43, ze dne 11. 2. 2020, č. j. 10 As 384/2019 - 37, ze dne 28. 8. 2019, č. j. 8 As 57/2019 - 57, nebo ze dne 24. 7. 2019, č. j. 1 As 283/2018 - 33).“

26. Již prvostupňový správní orgán upozornil na skutečnost, že si žalobce vědomě jako svého zmocněnce vybral právě osobu navázanou na Motoristickou vzájemnou pojišťovnu, která na webových stránkách (www.nechcipokutu.cz) inzeruje, že účastníkům řízení o přestupku zajistí beztretnost za jejich jednání. K ryze obstrukčním strategiím procesního postupu zastávaného osobami podílejícími se na činnosti Motoristické vzájemné pojišťovny se vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, jenž v bodě [37] uvedl následující: „[j]en nad rámec nezbytně nutného lze doplnit, že v nynější kauze měl stěžovatel ujednaný smluvní vztah s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je soudu z jeho vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii nejružnější procesní obstrukce. Jednou z těchto obstrukcí je právě opakované podávání nepodepsaných podání (srov. v bodech [27] a [29] citované judikáty šestého senátu). Osoby spojené touto pojišťovnou“ o povinnosti podání podepsat velmi dobře vědí, přesto však zasílají správním orgánům podání nepodepsaná, často, jak tomu bylo i v nynějším případě, službou DopisOnline (srov. k tomu též věc řešenou usnesením rozšířeného senátu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 10 As 20/2017-49, věc DopisOnline). Hlavním cílem této strategie je zjevně zatížit správní orgán spoustou nadbytečných úkonů a následně „čekat“ na chybu správního orgánu. Osoby spojené s touto pojišťovnou evidentně žádnou pomoc ani poučování ze strany správního orgánu vůbec nepotřebovaly.“ Dále se v rozsudku rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil: „[j]e-li proto zjevné, že stejná osoba podává sama či jako zmocněnec opakovaně podání bez podpisu, není procesní chybou, pokud správní orgán nepostupuje podle § 37 odst. 3 správního řádu a osobu nevyzve k odstranění nedostatku podání. Stejně závěry platí i pro osoby nějakým způsobem spojené s osobami tyto obstrukční taktiky využívajícími. Takovéto podání je v těchto výjimečných případech zneužitím práva, jako takové nepoživá právní ochrany a nevyvolá samo o sobě žádné procesní důsledky. Správní orgán na ně nemusí nijak procesně reagovat. Jakkoliv se může zdát tento závěr pro účastníky tvrdý, bylo jejich volbou, že se nechali zastoupit zmocněnci, jejichž hlavní a obecně známou taktikou je zneužívat procesní právo. Rozšířený senát zdůrazňuje, že zákaz zneužití práva je krajním prostředkem řešení právních sporů, je „poslední záchrannou brzdou“ (ultima ratio), musí být tedy uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s principem právní jistoty (viz shodně usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS, bod 28).“
27. Soud výše odkazovanou judikaturou správních soudů demonstroval rozsáhlou a vždy určitým způsobem obměňovanou obstrukční strategii vzájemně provázených osob spojených s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou. Soud však zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud se zabýval i skutkově stejným případem jako je nyní posuzovaný, a to v rozsudku ze dne 11. 2. 2020, č. j. 10 As 384/2019-37, v němž Nejvyšší správní soud souhlasil s postupem správního orgánu, který nevyhověl žádosti o uznání úkonů učiněných ve prospěch účastníka jinou osobou než zástupcem dle § 34 odst. 4 s. ř. za

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

situace, kdy zmocněnec soustavně zneužívá procesní práva. Konkrétně Nejvyšší správní soud zdůraznil, že: „... správní orgány vykonávaly diskreční pravomoc (správní uvážení) (shodně viz bod 28 napadeného rozsudku). Podle § 34 odst. 4 věty první správního řádu správní orgán může uznat úkony učiněné ve prospěch účastníka jinou osobou než zástupcem za úkony učiněné zástupcem, jestliže o to účastník požádá a nemůže-li vzniknout újma jinému účastníkovi. Dvě podmínky (žádost účastníka a absence újmy jinému účastníkovi) určují meze správního uvážení. Pokud tyto podmínky dány nejsou (tedy není tu žádost anebo může-li jinému účastníkovi vzniknout újma), správní orgán nesmí žádosti vyhovět. Naproti tomu jsou-li tyto podmínky dány, správní orgán má správní uvážení, zda žádosti vyhová. Soudní přezkum správního uvážení se v podstatě omezuje jen na to, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). NSS se shoduje se závěrem městského soudu, že nevyhovění žádosti o uznání úkonů učiněných ve prospěch účastníka jinou osobou než zástupcem dle § 34 odst. 4 správního řádu lze odůvodnit též tím, že zmocněnkyně soustavně zneužívá procesní práva. Obstrukční praktiky společnosti FLEET Control dobře zná též NSS, a to z vlastní rozhodovací činnosti (také ve spojitosti s dalšími osobami, např. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, družstvo, apod., všechny tyto osoby jsou propojeny v osobách P. a J. K., jejich věci pak před soudy vesměs zastupuje nynější zástupce stěžovatelky advokát Mgr. Václav Voříšek, respektive advokát Mgr. Jaroslav Topol; k příkladnému výčtu abuzivních a obstrukčních taktik ve správním řízení srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 12. 2017, čj. 10 As 20/2017-49, č. 3684/2018 Sb. NSS, věc DopisOnline; rozsudek téhož senátu ze dne 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 37; nebo rozsudky ze dne 27. 9. 2017, čj. 6 As 37/2017-31; ze dne 25. 4. 2019, čj. 10 As 328/2018-32, bod 8, a mnohé další). Jak vysvětlil rozšířený senát ve věci 4 As 113/2018, bod 37, hlavním cílem obstrukční strategie těchto osob ve správním řízení je „zjevně zatížit správní orgán spoustou nadbytečných úkonů a následně „čekat“ na chybu správního orgánu“.

28. Shora vyslovené názory Nejvyššího správního soudu lze bez dalšího zcela vztáhnout i na danou věc. Soud proto konstatuje, že byť žalobce prvostupňový správní orgán ve správním řízení požádal dle § 34 odst. 4 s. ř. o uznání odporu učiněného ve prospěch žalobce jinou osobou než zástupcem za úkon učiněný zástupcem, a taktéž přestože zde nemůže vzniknout jinému účastníkovi újma, správní orgány postupovaly správně v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou, když žalobcově žádosti nevyhověly z důvodu, že jeho zmocněnec soustavně zneužívá procesní práva. Toto zneužití procesních práv bylo v posuzovaném případě správními orgány jednoznačně rozpoznáno v jednání P. K., který prostřednictvím zahlcení správních orgánů listinami zatemňujícími určení osoby oprávněné za žalobce vystupovat ve funkci zmocněnce, měl v úmyslu docílit průtahy ve správním řízení s cílem pomoci žalobci vyhnout se potrestání.
29. S ohledem na klíčové zjištění v dané věci, že žalobce si k zastupování vybral osobu zmocněnce navázaného na kontroverzní Motoristickou vzájemnou pojišťovnu, čímž vyslal jasný signál, že jím zaujatý procesní postup v řízení bude veden zásadně obstrukčním způsobem, posoudil soud jeho námitku, že po obdržení přípisu žalovaného ze dne 14. 5. 2019, neměl možnost zpětně upravit svůj postup, za zcela účelovou a nedůvodnou.
30. Soud se neztotožnil ani s výtkou žalobce, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí bylo v části týkající se nevyhovění žádosti nedostatečné a vykazovalo prvky libovůle. Předně soud konstatuje, že žalobce uplatnil tuto námitku v čistě obecné rovině, proto soud toliko zmíní, že neshledal v žalobou napadeném rozhodnutí rozpor výroku s jeho odůvodněním. Odůvodnění rozhodnutí shledal logické, vyplývají z něj skutkové a právní

důvody, které vedly žalovaného k vydání rozhodnutí a jsou zcela v souladu s náležitostmi stanovenými v § 68 odst. 3 správního řádu. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, ze dne 19. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, rozhodnutí ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30 a na nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, jejichž právní závěry lze plně vztáhnout také na rozhodnutí správních orgánů tak, že ačkoliv je jejich povinností svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek na detailní odpovědi na každou námitku. Soud zdůrazňuje, že požadavky kladené na správní orgány, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. Takovéto přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost orgánů, především pak jejich schopnost efektivně, zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu, plnit zákonem jim uložené úkoly. Přičemž soud v dané věci posoudil odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí jako zcela řádné a dostatečné, tudíž jsou tato odůvodnění zárukou, že nebylo rozhodováno v důsledku libovůle správního orgánu.

31. Soud podotýká, že se nezabýval žalobcovými námitkami směřujícími proti zveřejňování osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu, jelikož v žalobě výslovně uvedl, že se nejedná o žalobní námitku, nýbrž pouze o upozornění adresované Nejvyššímu správnímu soudu.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. února 2022

Mgr. Gabriela Bašná v.r.

předsedkyně senátu